

Doğum yaklaştığında Emel ve Yannis Handan'ın sağlığına odaklanmıştı. Genç kadının kafasında ise haftalardır tek bir düşünce vardı: Bebeğin ismi. Bir yanı ismi Güneş olmalı derken diğer yanı buna karşı çıkıyordu. Bir başka ses Güneş'in kızına koymayı hayal ettiği Zeynep ismini arzu ediyor ama düşününce bu da içine sinmiyordu. Güneş'le bağlantısı olmayan bir isim koymak ise kabul edeceği bir şey değildi. Bu konudaki bütün düşünce ve duygularını Yannis'le paylaşıyor olsa da adamın dinlemekten öte pek yardımı dokunmuyordu çünkü hamileliği öğrendikleri an isim kararını Handan'a bırakmıştı.

Güneş'in sevdiği her şeyi defalarca aklından geçiren Handan, bir gün Emel'le onun çektiği sokak fotoğraflarını incelerken annesinin, "Tam bir gece fotoğrafçısıymış," demesine itiraz etti. Hemen arkadaşını savunmaya geçti. Gündüz veya gece, Güneş'in çektiği bütün fotoğraflar güzeldi. Bunun üzerine Emel sarf ettiği sözden suçluluk duyarak neden öyle dediğine dair örnekler verdi. Handan da annesinin bakış açısını anlayınca onu haklı buldu.

Annesiyle arasındaki bu diyalog daha sonra bir sabah aklına gelince, gece ve güneş kelimelerinin zıtlığını yakaladı. Kızının bazı özellikleriyle Güneş'e benzemesini isterken, bazı özelliklerinin hiç benzemesini istemeyen Handan o an kızının ismi koydu.

Gece, bir Eylül sabahı dünyaya gözlerini açtı. Nur topu kelimesinin hakkını veren bir bebektir. Herkesin hayatında mutluluk ve gülümseme kaynağı oldu. Emel mutluluktan deliye döndü, Tahsin bebeği korkarak kucığına aldı. Yannis ise ilk beş gün otele hiç gitmedi, sonraki günlerde farklı bahanelerle iki saatte bir eve gelerek herkesi güldürmeye başladı.

O günlerde Handan'ı en etkileyen ziyaret Rafet'ininki oldu. Atlas büyük bir ciddiyetle, "Yürüyünce ben onu gezdiririm," dedikten sonra bahçeye çıkınca kadın getirdiği hediyeyi açarak Handan'a uzattı. "Bunu bir kızım olursa diye yapmışım. Evlendiğimde. Sonra... Biliyorsun işte... Gökhan da erkek olunca... Öyle her renk olmazdı eskiden. Hiç kullanmadım ama her yıl yıkayıp kaldırdım. Benim için özeldir." Hafifçe gülümsedi. "Gece Hanım'a kismetmiş."

Beyaz, üzerinde yüzlerce minicik pembe kalp olan tığ işi bebek battaniyesine büyük bir beğeniyle bakan Handan ona nasıl teşekkür edeceğini bilemedi. Battaniyedeki el emeğini iyice inceledikten sonra, "Ne kadar ince iş bu, kim bilir ne kadar zaman harcadın buna," diyerek kadına minnetle bakarken tekrar teşekkür etti.

Rafet iç geçirdi. "Nasıl da hamile kalırım diye başlamıştım. Sekiz ayda bitirdim. Hıh... Sonra altı yıl daha bekledim... Tığı her batırduğumda neler neler yaşadım bir bilsen! Bazen umut... Bazen umutsuzluk... Bitmek tükenmek bilmeyen bir beklenti... Hayal kırıklığı... Gözyaşı... Yüzlerce uykusuz gece... Sonra yine umut... Ama hep sevgi vardı biliyor musun? Sevgi hep vardı... Bir bebeğimin olmasını çok ama çok istedim be Handan! Ama olmayınca olmuyor işte! Sonrasını biliyorsun. Ama biz Hüsnü'yle Gökhan'ı çok sevdi biliyor musun?" Handan onun elini sıkarken, yanağından süzülen yaşlara aldırmandan sözlerine devam etti. "Tabii şimdi bunu test edemeyiz. Kendi doğuran daha çok mu sever? Daha çok mu anne baba olur? İki türünü de yaşamadığım için bilemeyeceğim ama bildiğimiz, bilebildiğimiz her yolla sevdi onu biz. Onun için hep en doğrusunu yapmaya çalıştık."

Handan araya girdi. "Rafet abla anneliğin doğurmayla olmadığını senden iyi kim bilebilir? Böyle işkence etme artık kendine. Sizin ne kadar iyi anne baba olduğunuzu o da biliyor. O da anlayacak inan banal!"

Rafet'in sesinde umutsuzluk vardı. "Öyle mi dersin?"

"Öyle tabii... Biraz daha zaman ver."

"Kaç ay oldu."

“Ama bir de onun açısından düşün. Sen otuzundan sonra öğrenseydin evlatlık olduğunu ne yapardın?”

“Haklısın. Keşke beş-altı yaşındayken söyleseydik diyorum şimdi.”

“Boş ver! Böyle de düşünme çünkü böyle düşünürsen de kendine işkence edersin. Sebepleriniz vardı. Bunları biliyor, değil mi?”

Rafet başını salladı. “Biliyor biliyor, her şeyi biliyor. Gamze her gelişinde konuşuyoruz.”

*

Gece doğduktan üç hafta kadar sonra Ece Handan’a uğrayıp seraya geçtiğinde Maral telefon etmiş, ona veda edemeden İstanbul’a döndüğünü söyleyip hayatındaki değişiklikleri anlatmıştı: Bunun da sorumlusu elbette Ece’ydi. Facebook hesabını kapamasa oradan Maral’ın hayatını takip edebilirdi! Her şey o kadar ani olmuştu ki! Bir iş adamıyla nişanlanmıştı. Adı Serkan’dı. Maral’ı çok seviyor, ona kıyamıyor ve çalışmasını istemiyordu. Gelecek yaza inşallah evleneceklerdi.

Bebek görmenin üzerine aldığı bu haberle Ece’nin psikolojisi yerle bir oldu. Sanki herkes dünyada yerini bulmuş, bir tek onun sığacağı yer kalmamış da ortalıkta dolanıyormuş gibi hissetti kendisini. Bu hisler içindeyken, üstüne bir de *Troublemakers*’tan *Get Misunderstood* parçasını dinleyince iyiden iyiye hüzünlendi. Akşam yemeğinde ve sonrasında devam eden bu kederli halinin nedenini Mecnun üçüncü kez sorduğunda ise, dayanamayarak patladı.

Yanlış anlaşılmaktan korktuğu için kendini korumak adına içine attığı ne varsa hepsini saydı döktü. Konuşmasında Mecnun’u suçlayan tek bir laf etmedi. Sürekli kendisine kızdığından dem vurdu, hatta onu suçlayamadığı için bile kendisine kızgındı.

Annesinin babasının geçmişinden, hayata ve inanca bakışlarından, onunla yaşadığı beraberlikle ailesinin isteğini karşılayamayacak olmanın verdiği eziklikten, Foça’daki değişimine kadar kafasında aylardır evirip çevirdiği tüm olumsuzlukları tek tek anlattı. Bazı konuları ifade ederken ağlamamak için kendisini zor tuttu.

Tam olarak yıkılmış bir vaziyette konuşurken adam elini tutmaya çalışınca onu durdurdu. “Dur Mecnun! Bu kadar değil! Bakalım her şeyi duyunca yine elimi tutmak isteyecek misin? Belki de beni bir saniye bile görmek istemezsin! Bu anlattıklarım dengemi tamamen bozarken kendimi tanıyamaz hale geldim. Bugün gardenyanın bakımını araştırmak için internete girdim, e-postanı açık bırakmışsın, görünce Liz’le yazışmalarını okudum. Biliyorum herhangi bir açıklaması olamaz bu yaptığımın! Sen, ben rica ettiğim halde telefonuma gelen bir mesajı açmayı reddederken, ben kafamda bir hastalık haline gelen merak yüzünden Liz’le ne yazıştığını okudum! Kendimi gerçekten tanıyamıyorum artık! Seni seviyorum. Sana hiç söylemedim çünkü dediğim gibi... Sen de söylemedin! Bunda yanlış bir şey var, birlikte olmamızda yani... Nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Olan ve olması gereken arasında sıkışıp kaldım, sanırım benim artık senin hayatından çıkıp burayı terk etmem gerek. Olmam gereken yerde olmalıyım. İstanbul’da! Gitmeliyim. E-postanı karıştırdığım ve Liz’le yazışmanı okuduğum için de çok özür dilerim.”

Mecnun birkaç dakika konuşmadı. Ece sessizlikten rahatsızlık duysa da aylardır sokak lambalarıyla aydınlanan duvarlarla konuşurken göğüs kafesini sıkıştıran her şeyi ona söylemiş olmaktan ötürü huzurluydu. İçindeki burukluğu hissetmemeye çabalarken adamın sesini duydu.

“Ne öğrendin?”

“Ne mi öğrendim?”

“Liz’le yazışmamdan.”

“Hiç! Brezilya’da yaptıklarını falan okudum işte. Kırsalda bir komünde organik tarım falan filan.”

Mecnun gülümsedi. “Peki orada ne bulmayı umuyordun?”

Ece dudaklarını ısırarak bir süre düşündükten sonra omzunu silkti. “Yani bilmiyorum. Aranızda hâlâ duygusal bir şeyler var mı yok mu emin olmak istedim galiba.”

“Böyle bir şey olsa, senden neden saklayayım Ece? Hadi anlattığın diğer şeyleri anlarım bir noktaya kadar ama sen bana Liz konusunu birkaç kez sordun, ben de sana arkadaşız artık dedim. Bunda anlaşılacak ne var? Yalan söylediğimi mi düşündün?”

Ece kendini suçlu hissederek cevap verdi. “Sorun da bu ya! Ben senin asla yalan söylemediğini biliyorum.”

“O zaman?”

Ece bulabildiği en mantıklı açıklamayı getirdi. “Galiba... Birinin yalan söylemeyeceği gerçeğini kabul edemiyorum. Senin gibi değilim ve şimdiye kadar tanıdığım kimse senin gibi değildi. Sende sevdiğim ve hayran olduğum özellikler, aynı zamanda bana inanılmaz derecede gerçeküstü gelen özellikler. Bu yüzden tedirgin oluyorum. Anlatamıyorum.”

“Benim gibi olmak zorunda mısın Ece? Neden böyle düşünüyorsun, neden sürekli kendinle kavga halindesin?”

“Bilmiyorum.”

“Sürekli bir şeyleri değiştirmeye çalışma çabaları... Ben olmazsam kendin mi olacaksın, bu kavganın sebebi ne? Çok güzel bir ilişkimiz var, birbirimizi seviyoruz ve mutluyuz diyorsun, sonra da birçok sorundan söz ediyorsun. Oysa ben ortada tek sorun bile göremiyorum.”

“Sen görmezsin tabii. Sen istediğin gibi yaşıyorsun.”

“E sen de istediğin gibi yaşa!”

“Offf! Ben istediklerimi isterken ‘başkası ne ister’ diye düşünmek zorundayım! Sen de bi tuhafısın Mecnun kabul et! Liz’le ayrılmışsın ama hâlâ görüşüyorsun. Hâlâ seviyorum diyorsun. Tamam, kıskandığımdan değil ama yani şimdi Liz’i seviyorsan, ben de beni sevdiğini hissediyorsam, bu normal mi?”

Mecnun güldü. “Ece açıkça sorsana ne soracaksın.”

“Yani şimdi senin beni sevdiğini hissediyorum, tamam ama nerden bileyim üç gün sonra başkasını sevmeyeceğini, başkasıyla beraber olmayacağını?”

“Bilemezsin.”

Ece kendisini haklı çıkaran bu cevap üzerine rahat bir tavırla konuştu. “Yaaa işte bunu diyorum! O zaman bu nasıl ilişki, nasıl sevgi?”

“Peki sen üç gün sonra beni sevecek ve benimle beraber olacak mısın? Tabii burda üç gün sonra derken gelecekte bahsediyoruz.”

“Seveceğim tabii.”

Mecnun gülümsedi. “Daha birkaç dakika önce İstanbul’a gidiyordun ama? Sen geleceği bilmeye çalışıyor, geleceği sabitlemeye çalışıyorsun Ece. Geleceği bir çerçeveye yerleştirip duvara asmak istiyorsun. Hayat böyle mi? Gerçeğe bakalım. Nerden biliyorsun on dakika sonra ne olacağını, ikimizden birinin ölmeyeceğini? Garantini görelim.”

Ece irkildi. “Canım, saçmalama yaaa! Yani tamam garanti yok ama her ilişki söz vermeler üzerine ilerler.”

“Ya da... Tam olarak bu nedenle iki kişinin bolca yalnızlık hissettiği bir anlaşma halinde kalır.”

“Ama senin mantığınla... Hislerimiz hep böyle olsa dahi biz elli yıl beraber olamayız.”

“Neden olamayalım?”

Ece bu soruyu birkaç dakika düşündü. “Çünkü öyle bir söz vermeyi bile düşünemiyorsun.”

“Öyle bir söz verilemez çünkü. Ama bu elli yıl birlikte olmayacağımız anlamına gelmez.”

Bu ifade genç kadının hoşuna gitti. “O zaman nasıl olacak Mecnun? Dört-beş kız arkadaşın olmuş, hepsinden ayrılmışsın işte.”

Adam yanına geçip kolunu onun omzuna attı. “Sen benim zampara bir tip olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olmadığını biliyorum ama bir yandan da öyle olmalıymışsın gibi geliyor.”

Mecnun gülümsedi. “Şimdiye kadarki hiçbir ilişkimde ayrılan taraf ben olmadım. Hep terk edilen oldum yani. Liz hariç. Onu da anlatmıştım, birbirimizi terk ettik, sevgili olarak ilişkimizi bitirdik. Ben öyle kadınla falan kendimi açıklamam, öyle tanımlamam Ece. Hayatımda ille de bir kadın olsun derdim de yok ama tanıştık, beraberiz ve mutluyuz. Sen ne istiyorsun, açıkça söyle.”

Evlenmek seni rahatlatırsa evlenelim ama evlenmek senin deyiminde üç gün sonra ayrılmamak anlamına gelmez. Ancak... Beni tanıyorsun artık, ben babanın inandığına, onun istediğine göre konuşmam çünkü bu sahtekârlık olur.”

*

Nurcan bütün arabuluculuk tekliflerini reddederek boşandı. Tek başına yaşamaya başladığı ilk zamanlar, geceleri uyumadan önce zihninden geçen binbir düşünceyle bazen saatlerce ağlıyordu. Gözyaşlarının karanlık gecelerle arasında kalan bir sır olduğundan ise emindi.

Boşanmasının üzerinden bir ay geçmemişti. Bir sabah fırında baş başa kaldıklarında Aysel onu masaya oturttu ve doğrudan sordu: “Daha ne kadar ağlayıp kendini yıpratıyorsun Nurcan?”

Gafil avlanan Nurcan birden ne diyeceğini bilemedi. “Yok... Ben... Yani... Dün biraz ağladım tabii... Selma gelince.”

“Her gün şiş gözlerle geliyorsun Nurcan. Bari kızın, torunun gelince ağlamasaydın!”

Nurcan düşünceli bir şekilde kafasını öne eğdi. “Yaaa... Tabii...”

“Niye öyle dedin?”

“Çünkü Selma ‘sana uğradığımı kimseye söyleme de babam duymasın’ dedi. Rıza ikisine de ananızla konuşursanız beni aramayın demiş, iyi mi?”

Aysel hem Rıza’ya hem de kızlara öfkelenmişti ve ne diyeceğini bilemedi. Bir süre düşündükten sonra sordu: “E sen ne dedin?”

“Ne diyeceğim? Merak etme, kimse duymaz ama beni gizli gizli görmeye gelecekseniz bir daha gelmeyin dedim.”

“İyi demişsin. İyi demişsin de... Dayanabilecek misin kızları görmemeye?”

Nurcan uzun uzun düşündükten sonra cevap verdi. “Biliyor musun, iyi ki bu soruyu sordun bana! Tabii ki dayanacağım Aysel! Doğurduğum çocuk beni gizli saklı görmeyi normal karşılıyorsa, bunu da babasını mutlu etmek için yapıyorsa, ben o çocuğu görmemeye dayanırım Aysel! Ben onlara babanızı görürseniz sizinle konuşmam diyor muyum? Belki artık onların da biraz eğriyi doğruyu düşünme vakti gelmiştir! Bak ben bu yaşında nelerle imtihan oldum, onlar da kendi sınavını versin artık!”

Söze dökerek hayatına aldığı bu düşüncelerle gözyaşlarına veda etti. Sonradan düşününce Rıza ile yaşadığı hayatın kocaman bir yalan olduğu duygusuyla ağlamış olduğunu anladı. Bir ay kadar sonra Rıza’nın Foça’daki evi satıp İzmir’e yerleştiğini duydu. Bundan birkaç ay sonra da Sevim’in ona uygun bir eş bulduğunu duyunca sadece ferahlık hissetti. Böylece kızlarının yeniden sık sık arayıp sormasının nedenini de anlamış oldu.

O dönemde fırına, kendisini Aşçı Fok diye tanıtan bir kadın geldi. Foça Mutfağı üzerine bir kitap hazırlıyordu. Uzun uzun sohbet ettiler ve kitap dosyasından birkaç bölümü birlikte incelediler. Hem yerel halktan insanların öyküleri, hem de istifno, aspariçe, yaban ada pırasası, kalfalıda gibi, bazılarının adını duymuş olsa da Nurcan’ın daha önce hiç yemediği çeşit çeşit otlarla dolu birçok eski tarif vardı dosyada. Bazı tarifleri alıp kâh fırında kâh evinde birçok deneme yaptı. Pişirdikleri Aysel tarafından test edildi onaylandı.

Foçalı olmayan ama Foça’ya âşık Aşçı Fok bu dosyayı genç yaşlı birçok Foçalıyla görüşerek hazırlamıştı. Hem kadının kendisi, hem de hazırladığı kitap Nurcan’a ilham kaynağı oldu. Gün içinde üzüleceği veya dertleneceği bir dakikası bile yoktu artık. Aşçı Fok Foça mutfağı için böyle bir kitap hazırlıyorsa, ben neden Beypazarı mutfağı için hazırlamayayım diye düşündü. Orada da zamanla unutulmuş pek çok yemek vardı. “Ben de öyle bir isim koyarım kendime ama tabii o Foça yemekleri hazırladığından Aşçı Fok koymuş. Beypazarı’nın da meşhur birçok şeyi var, ben de oradan alırım adımları,” deyince ve Aysel’den, “Evet, mesela Aşçı Kuru koyarsın,” karşılığını alınca gözlerinden yaş gelene kadar güldüler.

Ancak böyle bir kitap hazırlamak ciddi bir emek ve zaman istiyordu. Aysel’e fikrini söyleyince arkadaşı çok heyecanlandı. Tabii ki gitmesi gerekirse Beypazarı’na giderdi, beş-on gün gelmese

fırını o idare ederdi. Nurcan ondan bu desteği alınca öyle mutlu oldu ki eş dost ve akrabalarına telefon açıp hemen çalışmaya başladı.

*

Gökhan evlatlık olduğunu öğrendiğinden sonraki bir ayı çok kötü geçirdi. Ertesi sabah konuyu Rafet'ten yüzeysel olarak öğrenen Gamze, kocasının telefonuyla hemen İzmir'e dönmek zorunda kaldı. Adam ilk günler öfke doluydu ve karısına Atlas'ı hemen alıp gelmesi, bir daha Rafet'in yüzüne bakmaması gibi mantıksız isteklerde bulundu.

İlk günlerde hissettiği boşluk ve anlamsızlık hissi yerini yavaş yavaş meraka bıraktı. Gamze kâh telefonla konuşarak kâh Foça'ya giderek Rafet'ten, kocasının merak ettiği her şeyi öğrendi.

Biyolojik anne babasının bilgisine ulaşamayacağını öğrenince biraz üzüldü. Hüsnü Almanya'da evlat edinmenin köyde asla hoş karşılanmayacağını, birçok ileri geri konuşma olacağını düşünmüştü. Bu konuşmaların da Rafet'i üzeceğinden emindi çünkü çocuk sahibi olamamalarında biyolojik olarak kusurlu taraf Rafet'ti. Fabrikadan Alman bir arkadaşının eşi evlat edinmeleri için çalıştığı kuruma başvurmuşlarına önyak olmuş ve üç yıla yakın beklemişlerdi.

Bu esnada bile Rafet o kadar umutsuz ve üzgündü ki Hüsnü nasıl teselli etmeye çalışırsa çalışsın karısının yüzünü güldürememişti. "Bir de çocuk sahibi olduktan sonra milletin lafiyla sözüyle üzülme katlanamam," demişti adam. Bu nedenle bir yıl izne çıkmamışlar, Amasya'dakilere de Rafet hamile doğum yapacak demişlerdi. Zaten oturdukları yerde memleketten Türk arkadaşları yoktu. Hal böyle olunca, psikoloğun tavsiye etmesine rağmen evlatlık olduğunu Gökhan'a açıklama gereği duymamışlardı.

Aslında bu gerçeği ondan sakladıkları için hep tedirgin olmuşlar ve kendilerini suçlu hissetmişlerdi. Gökhan evlendiği akşam törenden önce onlara çok güzel bir konuşma yapınca Rafet kocasına, "Artık evlendi, gel münasip bir dille açıklayalım," teklifinde bulunmuştu. Hüsnü uzun uzun düşündükten sonra, "Rafetçğim, sen doğurmuş olsan, yıllar sonra seni ben doğurdum diyecek miydin? Şimdi de seni ben doğurmadım deme boş ver. Bak ne güzel konuştu bizimle, demek gerçekten iyi bir anne baba olduk," deyince kadın gülmüş, mevzu kapanmış, zaten kısa süre sonra da Hüsnü vefat etmişti.

Gökhan konuya nereden bakarsa baksın rahatsız ve huzursuzdu. 'Ben bildiğin insan değilmişim Gamze, kendi bildiğim insan da değilmişim' gibi cümleler kuruyor, müthiş bir haksızlığa uğramış gibi hissediyordu kendisini. Bir süre sonra da işini yapamaz oldu, bir ay rapor aldı. Ülkeden uzaklaşmak istedi. Önce Almanya'ya gitmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Gamze'yle bir haftalığına Yunan adalarına tatile gittiler. Karısı olaya farklı açılardan bakarak, yaşadığı kimlik bunalımında onu olağanüstü bir çabayla teskin etti.

Okulların açılmasıyla Atlas'ı artık Rafet'ten almaları konusunda karısına çok baskı yaptı. Gamze buna sinirlendi. Onu çocuğu düşünmemekle suçladı. Kendisi de çocuğuyla olmak istiyordu ama yaşanan olaylar sonucu - ki bu olaylara bizzat sebep olmuşlardı - Atlas şu an Rafet'le olmaktan mutluydu. "Kendi yaşadığın sıkıntı ve acının intikamını bu şekilde alma," dedi. Gökhan da, "O zaman Atlas'a soralım bakalım, Rafet'in aslında babaannesi olmadığını bilse orada olmak ister mi?" diyerek meydan okudu. Gamze çocuğun kafasını karıştıracak bir konuşma yapmaması konusunda onu uyardı.

O hafta sonu Gökhan Atlas'ın ağzını aramaya karar verdi ve doğal bir şekilde dünyada insanı çok şaşırtacak bazı olaylardan bahsedip sonunda, "Atlascım, babaannenin aslında babaannen olmadığını öğrensen ne düşünürdün?" diye sordu.

Çocuk kaşlarını kaldırarak detay istedi. "Nasıl yani? Rafet aslında Rafet olmayacak mı?"

Görünürde televizyon izleyen karısının dudagının alaycı bir şekilde kıvrıldığını gören Gökhan gülümsedi. "Yok... Rafet aslında Rafet de... Diyelim dedenin birinci karısı ölmüş. Babamın yani... Babam da bir daha evlenmiş. Yani benim asıl annem ölmüş, o zaman tabii Rafet üvey annem olur. O zaman da senin öz babaannen olmaz, üvey babaannen olur değil mi?"

Atlas hâlâ aynı noktadaydı. "Yani Rafet yine Rafet mi?"

“Evet! Ama tek fark beni doğurmamış.”

Atlas şöyle bir düşününce babasına hak verdi. “Hmmm... O zaman senin öz annen olmaz ama yine de benim öz babannem olur.”

“O nasıl olacak?”

Çocuk şüpheye mahal bırakmayan bir şekilde açıkladı. “Çünkü zaten babanneler torunlarını doğurmaz ki akıllım! Onlar sadece sever.”

Gökhan aldığı bu cevabı uzun uzun düşündü. Oğlunun ‘onlar sadece sever’ deyişi günlerce beyninde yankılandı. Sonraki günlerde zihnini esir alan düşünce ise Hüsnü ve Rafet’in kendisini sadece sevmiş olduğuydu.

Bu konuyu konuştukları bir gün Gamze’den gerçeği suratına çarpan o konuşma geldi: “Atlas bizim öz oğlumuz Gökhan. Senin egon veya benim egom, hangisi olduğu önemli değil. Biz yıllarca küs kaldığımızda, çocuğumuzu ne kadar düşündük, öz çocuğumuzu? O dönemde Atlas’ın hayatına sevgi koymayı hangimiz akıl etti? Biz Rafet kadar hayata sevgi koyabildik mi öz anne baba olarak, bunu bir düşün istersen!”

Gökhan Ekim ayında bir Cuma günü kahvaltılık ederlerken karısına bilgi verdi. “Bugün iş çıkışı ben alacağım Atlas’ı. Sen gitme.”

Gamze müthiş bir rahatlık hissederek gülümsedi. “İstersen beraber gidelim.”

Kocasını başını iki yana salladı. “Yok, yalnız gideyim.”

Kadın bir süre düşündükten sonra merak ederek sordu: “N’oldu? Yani nasıl, hangi düşünce seni bu noktaya getirdi? Niye şimdi?”

Gökhan gülümseyerek cevap verdi. “Çünkü... Rafet yine Rafet!”

*

Ece Mecnun’a içini döktükten sonra mutluluğun yanına yavaş yavaş huzuru da yerleştirdiği bir ruh hali içine girdi. Sorun ettiği her şeyden yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Adamın ‘istersen evlenelim’ demesine sevinmiş olsa da bunu acil görmüyordu. Mecnun’un ve kendisinin hayatı ele alma biçimi artık gözünde netleşmişti ve adamın çok daha mantıklı, çok daha gerçekçiydi. Zaman geçtikçe anlıyordu ki yere yıkılacağı anlarda adam yanı başında olacaktı ama sevgi adı altında Ece’nin hayatını üstlenmeyecekti. Mecnun’dan her zaman dinleneceği kadar destek alabileceğinin farkındaydı. Evli olsunlar veya olmasınlar bu durum değişmeyecekti. Kavradığı bu gerçek ilk zamanlar ona zor geldi ama her olguyu hayatın öngörülemezliği noktasından değerlendirmeye başlayınca sahip olduğu güce şaşırı. Bu güç ona mutluluk verdi. Adam haklıydı: “Benimle uyuyabilirsin Ece ama beni uyuyamazsın.” Hayatın sadece paylaşılabilir olduğunu, insanların birbirine dayanarak ama birbirine abanmadan da yaşayabileceğini her geçen gün daha da çok içselleştirmeye başladı.

Mecnun aylar süren araştırmalar sonunda çiftlik kurmak için kendine en uygun ve hesaplı toprağı Selçuk civarında buldu. Bu kararı birçok yönden değerlendirerek Ece ile birlikte aldı. Her şeyden önce İzmir’e yakındı - Foça’ya gününbirlik gidebilirlerdi. Bitkiler için Bayındır ve Menderes’e yakındı. Büyükbaş ve küçükbaş hayvanlar için güvenebileceği bir veteriner arkadaşının yaşadığı Kuşadası’na yakındı - çok olmasa da orada da zaten bahçe yaptığı müşterileri vardı.

Foça’daki seraya Gürkan yerleşecek ve orası açık kalacaktı. Niyetleri bahara kadar Selçuk’a yerleşmek, çiftliği ve serayı hayata geçirmektir. Tabii bu işe en çok üzülen ve söylenen, Mecnun bir yana, ev arkadaşını kaybeden Sevinç oldu. Emel’le sık sık birbirlerini ziyaret ediyorlar, dışarıda vakit geçiriyorlardı. Rafet’in üçü için kurduğu okuma grubu da bir nebze üzüntüsünü alıyordu. Onun da artık otelde haftada bir katıldığı bir kitap grubu, notlar alarak okuması gereken kitaplar vardı.

Bu arada Maral’dan gelen bir telefon Ece’nin yine uzun uzun düşünmesine yol açtı. Serkan’la ayrılmışlardı. Maral üzgündü ama bunun tek sebebi yanlış karar verdiğini anlamasıydı. İşini bırakıp Foça’dan ayrılmasından dolayı pişmandı. İş arıyordu ve muhtemelen Antalya’ya gidecekti. Hiçbir şey hayal ettiği şekilde gelişmemişti. Ece, belki de hayal etmenin yanlış olduğunu söyleyince aldığı

cevaba şaşırmişti. “Onu gayet iyi anladım Ece! Hatırlar mısın bir gece Mecnun bana sen aşka müsait değilsin demişti. Onun ne demek istediğini Serkan’la yaşadıklarımınla çok iyi anladım ve üzüntümün nedenini bilsen çok gülersin. Serkan’la ayrıldığıma değil de Efdal’la evlenmediğime üzülüyorum asıl.”

Çiftlik çalışmalarını sürerken Aralık ayının son günlerinde Mecnun’la Ece Alsancak’a, adamın bir süre önce ısmarladığı teleskopu almak için gittiler. Genç kadının alacağı başka şeyler de olduğu için bütün bir öğleden sonrayı dışarıda geçirecekler, bir şeyler atıştırdıktan sonra da Foça’ya döneceklerdi. El ele yürürlerken Ece arada adamın elini bırakıyor, vitrinlere takılarak sık sık duruyordu. Vitrinde beğendiği bir şeyi göstermek için, “Mecnun baksana...” diye dönünce adamın yanında olmadığını fark ederek etrafına bakındı. Mecnun yirmi-otuz metre ötede bir dükkânın önünde durmuş, yere bakıyor gibiydi. Dikkatle bakınca, adamın ellerini bacaklarına vurarak tempo tuttuğunu fark etti. Ona doğru beş-altı metre yürüdü, bu sırada dükkândan gelen müziği duyunca durdu. Acaba yine dans mı edecek, diye düşünerek merakla onu izlemeye koyuldu. Sözler başladığında ise bir an için duyduğu sestem ve makamdan etkilenerek ürperdi.

Adam o an sol bacağını sabit tutarak, sağ eli gökyüzüne, sol eli yere doğru, bir semazen gibi dönmeye başladı. Tek fark, elleri açık değildi, her iki elinin işaret parmağıyla müziğe göre ritim tutuyordu. Ece bu görüntü üzerine, delirdi yine, diye düşünerek gülümserken ona doğru bir-iki attıktan sonra yine durdu.

Nereden geldiğini anlayamadığı bir grup Mecnun’un etrafını çevirmişti ve gruptan iki kız montlarını çıkarıp arkadaşlarına verdikten sonra adamı ortalarına alarak dans etmeye başladı.

Kızların ikisinin de üzerinde siyah bot ve tayt vardı. Birinde kırmızı boğazlı bir kazak, gri-beyaz-kırmızı bir atkı ve gri tozluk, diğlerinde ise beyaz boğazlı bir kazak, aynı renkte tozluk ve siyah bir atkı vardı. Boyunlarına doladıkları atkılarının dizlerine kadar uzun olması Ece’nin dikkatini çekti çünkü ikisi de vücutlarını sabitlemiş halde ellerini yukarıda sallarken, atkılarının aldığı şekilde, kökleri sağlam ve rüzgârla ahenk içinde salınan birer ağaç gibi görünüyordu. Vücutlarını sağa sola esneterek dizlerine doğru eğilirlerken oluşan görüntü rüzgârda gelincik tarlasını hatırlatıyordu insana. Vokal susunca devam eden müzikle yel değirmenlerini akla getiren bir figür yaptılar. İzleyenlerin oluşturduğu halka kalabalıklaşmaya başlayınca müziğin sesi daha da yükseldi.

Ece sözün girdiği kısma bayıldıysa da aradaki müziği biraz tekdüze ve uzun buldu, yine de hoşlanmıştı. Mecnun gökyüzünü ve yeri gösterirken tempo tutarak dönmeye devam ediyordu. Genç kadın onun etrafını saran ve dansçı olduğu belli olan bu iki kızla dans etmekten memnun olup olmadığını anlamak için yüzüne baktı. Adamın gözlerinin kapalı olduğunu ve alınının boncuk boncuk terlediğini o anda fark etti.

Gösteri bir süre daha devam etti. Parça bittiğinde etraftan alkış koptu. Dansçı kızlar reverans yaparak grup arkadaşlarına katıldıktan sonra uzaklaştılar. Ece ona doğru giderken adam gözlerini kırıştırarak açtı ve gülümsedi. Genç kadın eliyle onun alnındaki teri silerken, “Müzik duyunca duramıyorsun değil mi?” diye sordu. Adamın gözlerinin nemli olduğunu fark ettiğinde ise ne olup bittiğini anladı.

Mecnun hâlâ anne ve babasıyla idi. Bir dakika kadar konuşmadan dükkânın önündeki kaldırımında oturdular. Adam gözlerini kapamış, başını gökyüzüne kaldırmıştı.

Ece, “Ağlamışsın,” dedi.

Mecnun gülümsedi. “Ağlamadım, yaşadım,” dedi. “Çok özlemişim.” Genç kadının bir şey demesine fırsat vermeden dükkâna girdi.

Çıktıktan sonra yürümeye başladılar ve Ece, “Neymiş parçanın adı?” diye sordu.

Mecnun ona flaş belleği gösterdi. “Burda. Handan’a mesaj çektim. Foça’ya döndüğümüzde tüm bilgiler e-postamda olacak.” Duraksadı. “Hey be! Bakalım Engin Bey Kadriye Hanım’a neler demiş!” Kolunu genç kadının omzuna attı. “Hadi şimdi alışveriş işini halledelim.”

*

Eve gittiklerinde Mecnun bilgisayarını açtı ve Handan’dan gelen maili beraber okudular:

Pek Sevgili Mecnun,

Parçayı bulmana çok ama çok sevindim. Bana ilk anlattığında, tabii diyordum, mümkün diyordum. Annen ve babanla hasret giderdiğin için ne kadar mutlu olduğum hakkında bir fikrin var mı? :)

Ama sıkı dur! Bu parça sayesinde ben de Gülşenciğimle ve Güneşimle hasret giderdim. Ben... Sana minnettirim... Bak n'oldu:

Bu gece, uyandığımda her karesini hatırladığım bir rüya gördüm. Yannis otele gitmeden, kahvaltıda ona da anlattım hatta. Rüyamda sen ve ben sınıf arkadaşımız. Okul pikniğindeyiz. On yaşında falanız. İkimiz aynı yaştayız ve bu hiç tuhaf değil. Yeşillik bir yer, Ankara'da sanki, emin değilim. Veliler de gelmiş ama bizi bırakıp gideceklermiş. Senin annen baban ve benim anneannem öğretmenimizle konuşuyor. Biz seninle kek istiyoruz, bir an önce keklerimizi yemek istiyoruz, sonra saklambaç oynayacağız. Bize bir türlü kek vermiyorlar. Sen vazgeçiyorsun, boş ver gidelim diyorsun. Ben ille de kek diye tutturunca, anneannem mavi bir kaptan kek çıkarıp bana ve sana veriyor. Hemen yiyoruz. Anneannem ve annenle baban hadi siz oynayın artık biz gideriz diyorlar. Sen annenlere tamam deyip saklambaç oynayacağımız yere, diğer çocukların yanına gidiyorsun. Benim içimi bir korku kaplıyor. O hissi tarif edecek kelime yok. Derin bir yalnızlık, unutulmuşluk, hiç hatırlanmayacak olmanın korkusu. Gitme diyorum anneanneme. Ben seni bulamam, gitme! Bunun üzerine anneannem sandalyeye oturup beni kucağına alıyor ve ben küçükken hep yaptığı gibi saçma sapan bir makam tutturarak şunları söylüyor: "Handan saklambaç oynasın... Gülşen gitsin... Handan ne zaman çağırırsa, Gülşen gelir... Kitapta gelir, masalda gelir... En sevdiğin şirde gelir... Şarkıda gelir... Şarkıda gelir..."

Sonra ben de sizin yanınıza doğru yürüyorum ama içim hâlâ rahat değil ve arkama dönünce Güneş'le kol kola girmiş olan anneannemin bana baktığını görüyorum. Güneş gülümseyerek eliyle bana hoşça kal işareti yapıyor. O an içim öyle rahatlıyor ki ben de el sallayıp koşarak sizin yanınıza geliyorum...

İşte tam burada uyandım. Uyandığımda kendimi çok iyi hissediyordum. Bak diğer cümleleri bir kere söyledi ama iki kez şarkıda gelir dedi anneannem, buna dikkatini çekerim.

Birkaç saat sonra da sen mesaj attın. Gece'yle uğraşırken rüyayı da unutmuşum açıkçası. Onu uyutup kanepeye yatırdım. Bilgisayarı açtım. Şarkıyı bulup dinledim. Sözler ve şair çarptı beni zaten.

Okuyunca sen de ürpereceksin ama asıl bomba şu: Sözleri düşünerek şarkıyı dinlemem, bittiğinde rüyayı hatırlamam, anneannemin sesini kafamın içinde duymam, Güneş'in gülümsemesi ve Gece'ye dönüp bakmam bir oldu. Normalde en az iki saat uyuması gereken bebek Gülşen Hanım'ın gülümsemesiyle bana bakıyordu. O an, tam o an... Ben Gece miyim, Handan mıyım, Gülşen miyim inan bana bilemedim ve belki de en çok Güneş olarak hissettim kendimi. O kadar çok kişi oldum ki aynı anda... Bedenimden bir anda gelip geçen hayatlarla birkaç damla yaş akıttım. Mutluluktan.

Annen ve babanla beraber olurken, bana da Güneş'i ve anneannemi getirdiğin için çok teşekkür ederim :)

Bu ne kadar muazzam bir parçadır! Beş kez üst üste dinledim, sarhoş gibiyim. *Nu* cover yapmış, parçanın adı *Man O To* (Sen ve Ben). Bir Mevlâna şiiri. Türkçe çevirisi beni yerle yeksan etmişken, şiiri asıl dili olan Farsçadan okuyabilsem ne olurdu acaba? Şarkının müziksiz halini de dinlemelisin. *Ghazal Shakeri* söylüyor. O da içini yırtıyor insanın.

Yok olmak diye bir şey yok, var olan var kalır dersin ya sen... İşte bunu anlatır gibi Mevlâna'nın o dünya ötesi sözleri:

*Saadet zamanı: avluya doğru oturmuşuz, sen ve ben
Endamımız çift, süretimiz çift, rûhumuz tek, sen ve ben
Bulandıran palavralardan âzâde, gamsız bir keyif, sen ve ben
Sen ve ben, ne sen varsın ne de ben, bir olmuşuz aşk elinden*

SON